

הלחם כוונת רבי היתה למלאכה שאי אפשר לעשותה מערב שבת דהיינו אפיה.

והטעם שאפיה היא מלאכה שאי אפשר לעשותה מערב שבת, הוא:

וקסבר רבי: תנור של שתי הלחם הוא המקדש אותם, שהתנור כלי שרת הוא, ונמצא דאי אפי לה מאתמול איפסילה לה בלינה [אם יאפה את שתי הלחם מערב שבת, ייפסלו שתי הלחם בלינה שהרי נתקדשו בכלי שרת], ואם כן מוכרח הוא לאפותם בשבת, ומלאכה שאי אפשר לעשותה מערב שבת היא.

ומקשינן עלה: וכי סבר רבי: תנור מקדש! והתניא:

כבשי עצרת [הם שני כבשים הבאים בעצרת עם שתי הלחם] אין מקדשין את שתי הלחם הבאים עמהם אלא בשחיטה שלהם, אבל התנור אינו מקדשם; **כיבוד**:

שחטן לכבשים לשמן, ואף זרק דמן לשמן: קדש הלחם.

שחטן שלא לשמן, ואף זרק דמן שלא לשמן, לא קדש הלחם

שחטן לשמן וזרק דמן שלא לשמן, הלחם קדוש ואינו קדוש, וכפי שנתבארה בבא זו לעיל מז א. דברי רבי.

רבי אלעזר ברבי שמעון אומר: לעולם אינו קדוש הלחם עד שישחוט לשמן ויזרוק דמן לשמן.

הרי למדנו שלדעת רבי השחיטה היא המקדשת את הלחם ולא התנור, ואיך אמרת שקסבר רבי התנור מקדש!?

אמר רב נחמן בר יצחק: לעולם תנור מקדש את הלחם לדעת רבי, ואל תשנה בכרייתא "קדש הלחם", שלא בקידוש עוסקת הכרייתא, אלא, כך היא כונת התנא:

שחטן לשמן וזרק דמן לשמן, "הוקבעו" בכך שתי הלחם לכבשים אלו שהובאו עמהם, ואינו יכול לשנותם לזבח אחר.⁽⁸⁾ ואם שחטן שלא לשמן, "לא הוקבעו". כך קא אמר. וכן בכל הכרייתא.

הדרן עלך רבי ישמעאל

משנתנו כדעת התנא דכרייתא!].
8. נתבאר על פי רש"י; ורבינו גרשום כתב: הוקבעו, דאי אבד הלחם אבדו כבשים ואי אבדו כבשים אבד הלחם; אבל התוספות לעיל מו א סד"ה ואיזו פירשו באופן אחר, וראה מה שהקשו שם על פירושו של רש"י.

דחתה שחיטה את השבת", וכאשר נתבאר לעיל לדעת הרמב"ם; [ויש לתמוה: אם כן למה נדחקה הגמרא לעיל לפרש את משנתנו דקאי על הקרבה ולא על קצירה, שהוא בודאי דחוק לפרש שלא כסתם המשנה דלעיל סה א הסוברת שקצירה דוחה את השבת; והרי יש לפרש את